

عنوان مقاله:

همه گیری شناسی خودکشی در استان گلستان (سال ۱۳۸۲)

محل انتشار:

مجله دانشگاه علوم پزشکی مازندران، دوره 16، شماره 55 (سال: 1385)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسندگان:

محمدحسین تازیکی

شهریار سمنانی

محمدجعفر گل علی پور

ناصر بهنام پور

علی صادق تازیکی

سیامک رجایی

خداداد ایزد

تقی گرزین

خلاصه مقاله:

سابقه و هدف: خودکشی از علل مهم مرگ و میر در جهان است. فراوانی خودکشی در مناطق مختلف ایران و جهان متفاوت است. این مطالعه به منظور تعیین فراوانی خودکشی و ارتباط آن با جنس، سن، سطح تحصیلات، نوع خودکشی و ابزار خودکشی در استان گلستان در سال ۱۳۸۲ انجام شد. مواد و روش ها: این مطالعه توصیفی- مقطعی بر روی ۱۸۵۷ بیمار اقدام کننده به خودکشی مراجعه کننده به بیمارستان های استان گلستان در طی سال ۱۳۸۲ انجام شد. داده ها از طریق پرسشنامه های طراحی شده و انجام مصاحبه با بیمار و بستگان، گردآوری و با استفاده از نرم افزار آماری SPSS مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفت. یافته ها: فراوانی خودکشی در کل جمعیت، مرد و زن به ترتیب ۱۱۷.۸ و ۸۸.۵ و ۱۴۷.۴ در صد هزار نفر تعیین گردید. میزان خودکشی در گروه سنی ۲۰-۲۴ سال ۲۸۵.۵ در صد هزار نفر بود. بیش ترین میزان خودکشی در فصل بهار بود و ۳۱ درصد از جمعیت مورد مطالعه، سطح تحصیلات متوسطه داشتند و ۴۸ درصد از موارد اقدام به خودکشی با استفاده از داروهای شیمیایی و مواد مخدر انجام گرفت. براساس قومیت، میزان خودکشی در قومیت فارس بومی، ترکمن و سیستانی به ترتیب ۱۷۷ و ۷۹.۶ و ۲۷۰ در صد هزار نفر تعیین شد. استنتاج: این مطالعه نشان داد که میزان خودکشی در این منطقه در مقایسه با سایر مناطق ایران و کشورهای دیگر بالا می باشد و مطالعات تکمیلی به منظور سبب شناسی آن ضروری می باشد.

کلمات کلیدی:

Suicide, ethnicity, gender, epidemics, prevalence, خودکشی، قومیت، جنس، همه گیری شناسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1792009>

